



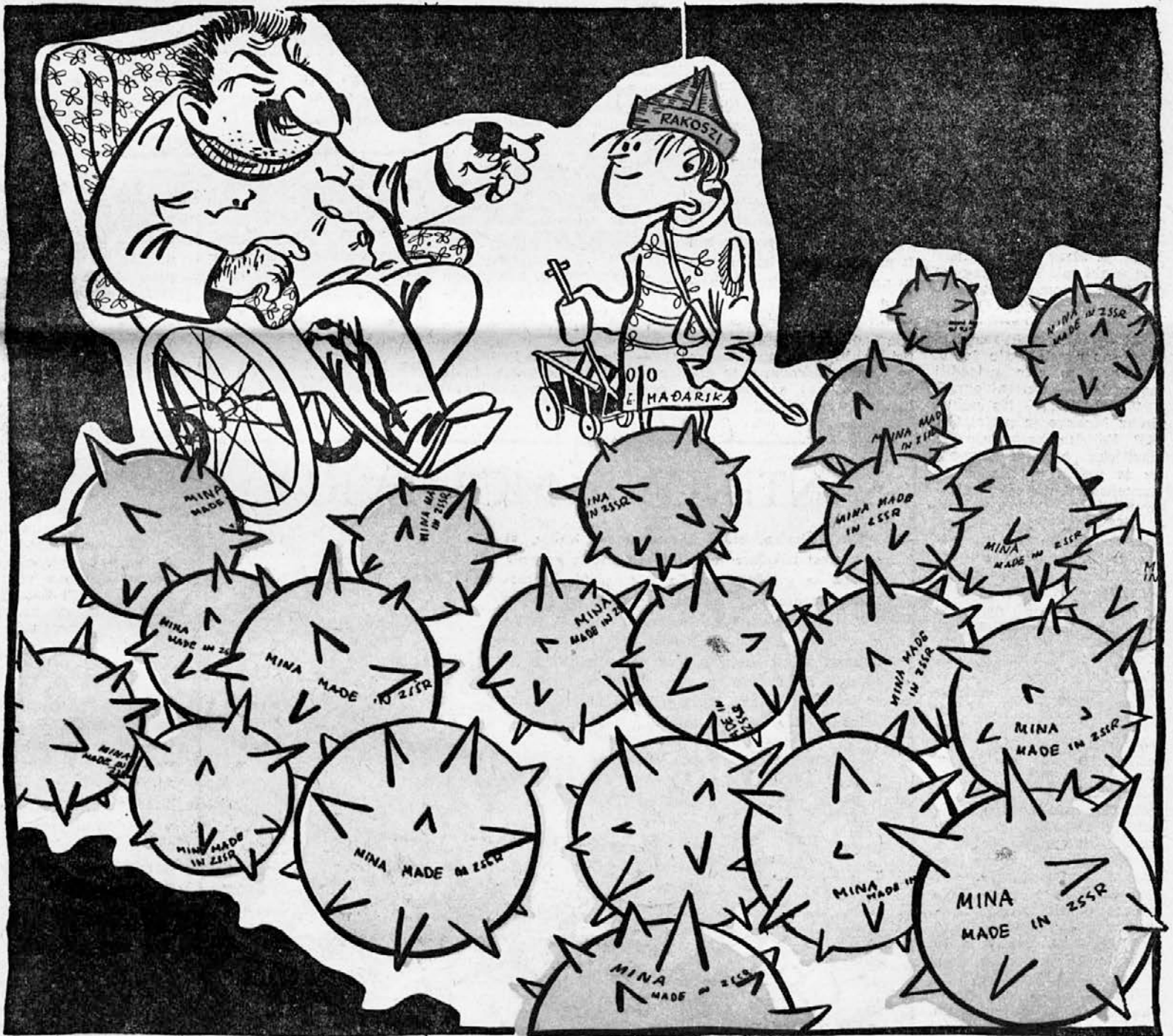
IONI·LISTI

LETO V.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH / IZHAJA VSAKO DRUGO SOBOTO

ŠTEV. 17

TOKRAT. PA ZARES MIROLJUBNO



— Naj se kar imperialisti oborožujejo! Ti, mali, boš samo tele kostanje zapeljal nažerjavico



TRST. — Tržaški uradni krogi so sprejeli zahtevo slovenskih prebivalcev Sv. Ivana, naj se jim vrne kulturni dom, s precejšnjim negotovanjem. Ne morejo namreč razumeti, da se Slovenci ne bojijo, da bi jim lahko kultura z domom vred — slučajno — pogorela!

RIM. — Italijanska vlada uradno demantira vesti nekaterih inozemskih radijskih postaj, ki so javile, da je maršal Graziani sprejel obisk bivših starih fašistov. Te vesti so popolnoma izmišljene, ker nihče ne more trditi, da so to bili bivši fašisti, saj so vsi že danes člani fašistične stranke!

BUDIMPEŠTA. — Trditve, da v Budimpešti na trgu ni krompirja, so le zlobne klevete protidržavnih elementov. Kako bi ga pa potem lahko vsak dan zaplenila milica za ustanove in funkcionarje!? — Najlepši dokaz, kako se madžarsko kmetijstvo ob pomoči bratske SZ vsak dan bolj mehanizira, kaže letošnja žetev v Madžarski. Pri vsaki mlatljivici namreč že čaka avtomobil, ki prevzema od kmetov žito in ga odvaža na — pravo mesto. — Madžarski kmetje slovesno proslavljajo žetev. Ponokod so celo priredili na poljih — umetni ogenj.

VARŠAVA. — Na pobudo iz Moskve je pričel CK KP Poljske kampanjo za partijsko higieno. Uspehi so že vidni: partija je že precej očiščena starih komunistov.

BUKAREŠTA. — Nekateri romunske vasi so prišle že na stopnjo sovjetskih: vse prebivalstvo teh vasi govori samo rusko!

MOSKVA. — Agencija Tass je pooblaščen demantirati vesti, da se na Koreji bori sedem do dvanajst tisoč sovjetskih vojakov in oficirjev. Te vesti so popolnoma izmišljene, ker sovjetski vojaki in oficirji na Koreji dejansko samo skrbijo za to, da se drugi borijo!

SOFIJA. — Čeprav so bolgarski uradni krogi začeli le neuradno razširjati vesti o zamenjavi denarja, so vse trgovine polne ljudi, ki kupujejo vse, kar jim pride pod roko. Bolgarske oblasti z zadovoljstvom ugotavljajo, da je to najboljši dokaz zaupanja, ki ga ima bolgarsko ljudstvo v svojo ljudsko oblast.

BONN. — Zahodnonemška vlada je sklenila, da vrne vse državljske pravice bivšim nacistom. Ta ukrep predstavlja odgovor na vzhodnonemško noto, ki je trdila, da je v Zahodni Nemčiji premalo demokracije.

MILOST PA TAKA...

Visoko tržaško sodišče je utemeljilo kazen dosmrtno ječe za slovenska partizana Albina Grudna in Danila Pertota s sledečim: 1. obtoženca nista bila niti pripadnika fašistične stranke, niti italijanskih oboroženih sil, da bi bila upravičena izvrševati likvidacije; 2. obtoženca za to nista imela obrtnega dovoljenja niti vojaških ali civilnih niti cerkvenih oblasti; 3. obtoženca sta s tem prekršila italijanski zakon, ki daje vso zaščito pripadnikom fašistične stranke, kateri je pripadal tudi blagopokojni Angelo Morandi. Javni tožilec je sicer predlagal, naj bi obtoženca v odsotnosti ustrelili, toda visoko sodišče je sklenilo, da jima izkaže svojo milost in ju je obsodilo v odsotnosti na dosmrtno ječo.

SAMI SO KRIVI!

Najmodrejšje vodstvo je prisiljeno zaradi različnih komentarjev o odlikovanju graditeljev prekopa Volga-Don pojasniti sledeče: Ni res, da je od 122 odlikovancev z redom Lenina samo zato le 22 delavcev in tehnikov, ker bi morda bili ti manj zaslužni kakor razni načelniki odsekov in njihovi namestniki. Delavcev je le zato toliko manj, ker pač niso dočakali konca del pri gradnji prekopa, dočim so ostali odlikovanci to dočakali. Zakaj so pa tako hiteli z umiranjem!

RAZUMLJIVO

»Fritz, kdo je po tvojem večji mož: Hitler ali Stalin?«

»Stalin!«

»Prav, no in zakaj je Stalin večji mož od Hitlerja?«

»Kar poglej: Hitler je potreboval skoraj deset let, da je dosegel pri ljudeh: Drang nach Osten! Stalin pa ni rabil niti pol tega časa in že je ves narod za Drang nach Westen. Ljudje kar sami trumoma rinejo tja!«

ZA ZASLUGE

Na Češkoslovaškem delijo odlikovanja od časa do časa. Ko so izročili visoko odlikovanje nekemu državnemu funkcionarju, je ta pohlepno segel po njem, potem pa napravil ponižen obraz in rekel:

— Tovariši, vem, da ne zaslužim tako visokega odlikovanja...

— To vemo tudi mi — je vpadel eden prisotnih češkoslovaških funkcionarjev — toda bila je želja sovjetskega veleposlanika.

DRŽAVNE TAJNE

Praski radio je v eni svojih posebnih oddaj ostro obsodilo zgovornost čeških žena, ker na ta način baje izklepeta in preveč državnih tajnosti!

— Oh, prosim vas, draga gospa Prohaskova, saj veste, ti otroci! Rečem vam, koliko pojedjo in koliko oblek strgajo...!

— Psst, gospa Pribilova, molčite! Ali ne veste, da je prepovedano pripovedovati državne tajne!?

»Obra volilna izolacija



— Kar brez skrbi, Ike, kar primi! Nič se ti ne more zgoditi, saj si v naročju izolacionista!

ČE SE ISTVAN ZAREČE...

»Nu, Istvan, povej mi sedaj, zakaj mora vsak borec za svobodo znati ravnati z vsemi vrstami sovjetskega orožja?«

»Zato, tovariš lajtenant, ker mora znati, če bo treba, tolči sovražnika z njegovim lastnim orožjem!«

ZA VSAK SLUCAJ

Pišta bi se moral javiti z vozom in vprego na občini. Ker ga ob določenem času ni bilo, so poslali žandarja ponj. Ko je zavil žandar na Pištino dvorišče, je ugledal čuden prizor: Pišta je vpregel enega vola spredaj, drugega pa zadaj in se je pravkar mučil, da bi spravil voz z mesta. Žandar se je začudil:

»Ej, Pišta, zakaj si pa tako vpregel vola?«

Pišta se je popraskal za ušesom:

»Veš, otroci so mi nekam založili. Predpise starejšega brata madžarskim kmetovalcem, pa nisem vedel, kako naš starejši brat vpreže živino v voz: spredaj ali zadaj! Zato sem za vsak slučaj, da ne bi kršil predpisov, napravil takole...«

DUHAPRISOTNOST

Ferenc je obiral hruške. Pa je menda stopil malo preveč na konec veje in veja se je odlomila. In vendar še med padcem ni izgubil duhaprisotnosti, kajti še je utegnil vprašati Istvana, ki je s »Predpisi starejšega brata madžarskim kmetovalcem« pod drevesom kontroliral pravilno obiranje:

»Istvan, brž poglej, kaj bi napravil starejši brat v takem slučaju.«

Pa je bilo že prepozno. Razen tega pa v predpisih ni bilo nobenih navodil za takšne primere: kajti v takšnih primerih, ko je obiranje nevarno, starejši brat raje pošlje drugega na drevo...

SANTINOVA MOLITVICA...

Sveta Devica, brani hobre sinove Italije, ki se v senci trikolore vzpenjajo na gorske grebene ali pa se spuščajo po divjih strminah in razprostri nanje svoj materinski plašč, ko jih bo skušal napasti sovražnik iz svojih zased in gnezd v temnih votlinah. Blagoslovi tudi vse tiste, ki katerim koli orožjem hrabro napredujejo, da bi prinesli civilizacijo in vero Rima prebivalstvu, ki še živi v mraku barbarstva, blagoslovi tiste, ki gredo brez strahu naprej...

... IN NIEN AMEN



POZOR! STEVILKE LAZEJO!

Po maturi so imeli študentje s profesorji lepo slavnost. Ob tej priliki je stari profesor matematike svaril svoje bivše učence pred varljivo statistiko:

— Tako je na primer neka statistika pokazala, da so imeli nekdanji učenci moške gimnazije kasneje povprečno 1,8 otrok, učenke ženske gimnazije pa samo 1,4 otrok. Jasno je, da bi bilo popolnoma napačno sedaj sklepati, da dobivajo moški več otrok kot ženske!

Papeška dilema

— V svetem pismu sicer piše, da naj desnica ne ve, kaj dela levica. To pa nikjer ne piše, da bi moral ves svet vedeti, kaj delata obe...

Zguba na vsej črti

— Takšna smola! Najprej so odkrili, da je bila sv. Marija na češplji naša kuharica, sedaj pa še to...

Stroga klavzura

V Zagrebu so imeli škofje tajno konferenco.



— Bratje! Prisežimo, da ne bomo nikjer govorili o naših sklepih, kajti tako bomo dokazali ljudski oblasti, kako strogo spoštujemo ustavno načelo, da je cerkev ločena od države!

Po slabi tovarišiji glava boli

V nekem podjetju blizu Maribora so sklenili: »Vzeli bomo iz sklada podjetja 8000 dinarjev in kupili za to in to priliko lepo darilo.

Kupili so nekaj umetniškega za 3500 dinarjev, ostalih 1500 din pa so nakupovalci darila družno zapili. Da bi račun »štimal«, je eden kupcev naslednjega dne stopil tja, kjer so umetnino kupili, in milo prosil uslužbenko, naj mu izstavi nov račun na 8000 dinarjev ter ji obljubil, da bo dobila za to uslugo

od njega in direktorja podjetja, ki je umetnino kupoval, 5000 dinarjev nagrade!

Uslužbenka mu je povedala par gorkih, nakar jo je možakar pobrisal in pustil umetnino za 3500 dinarjev kar v trgovini. Kdo so pa bili ti tiči, pa lahko zveste, če si ogledate pri fotografu Pircu v Mariboru fotografijo. Tam so se namreč po nakupu umetnine vsi trije kupci fotografirali s preostalim denarjem sklada podjetja.



OD VIŠNJE GORE TJA DO KOLPE

NOVOMESKA PEKOVSKA LIRIKA

Mesi — mesi — mesimo, vsega v kruh namesimo.

Peče — peče — pečemo, čuda v kruh namečemo.

Če imajo kupci srečo, v kruhu našli bodo svečo.

Mi za njih se trudimo; polža jim ponudimo.

Če pa ni jim za pečenko, jim ponudimo žveplenko,

gumb, zaponko — kar želijo, v kruhu vse pri nas dobijo.

MOKRONOŠKI RACUNARJI

— Za pol milijona dinarjev gor ali dol, je dejal upravnik KDZ, se ne bomo preklali!

In glej ga vraga, že se ga je prijela smola, čeprav ni imel ničesar pri čevljarški delavnici...

— Za pol milijona dinarjev gor ali dol, je dejal upravnik čevljarške delavnice, se tudi pri nas ne bomo preklali!

Pa glej, tudi on je bil, kot bi mignil, do vratu v gnoju, čeprav ni imel ničesar skupnega s KDZ...

No, k sreči so kupili za tista dvakrat po pol milijončka dobri ljudje toliko mila, da ju bodo prali, da bo joj!

Obvestilo

Na vratih lokala »Mareze« v Stolni ulici v Mariboru visi takle napis: »Obveščamo vse žlane in ostale interesente, da vrši umetno valjenje piščancev žlan »Mareze« tov. K. Ivan, Jezdarska 7.«

MILO ZA DRAGO

Zivela sta dva soseda. Prvi je imel lepo knjižnico. Pa je prišel k njemu sosed in ga poprosil, naj mu posodi knjigo. »Zelo mi je žal,« je odvrnil sosed, »toda knjig iz principa ne posojam. Če bi jih radi brali, pridite k meni na dom, pa boste lahko čitali ves dan!«

Čez nekaj dni pa je prvi prišel k drugemu sosеду s prošnjo, naj mu posodi lopato.

»Zelo mi je žal,« ga je zavrnil drugi sosed, »toda lopate iz principa ne posojam. Če pa hočete, lahko pridete k meni na vrt in boste lahko kopali ves dan!«

Rešitev

— Ti strela ti, zdaj sem se spomnil, da sem pozabil plačati naročnino za »Ljubljanski dnevnik! Če si naročnik »Dnevnika«, si namreč avtomatično zavarovan za 60.000 dinarjev za primer invalidnosti, za 30.000 dinarjev pa za primer smrti! Zavarovanje pa seveda velja samo v primeru, če imaš plačano naročnino do 15. za tekoči mesec! Te ugodnosti so deležni tudi novi naročniki, vendar zanj velja tale pogoj: pri naročilu lista morajo vplačati dvo-mesečno naročnino v znesku 280 din. Naročniki »Dnevnika« pa bodo pod istimi pogoji kot za nezgodno zavarovanje udeleženi tudi pri NAGRADNEM ZREBANJU! Dobitkov je 10, njihova vrednost pa 250.000 dinarjev! Po vrsti: moderna spalnica v vrednosti 115.000 din, kuhinjska oprema, moško kolo, blago za moško obleko, kauč, železen štedilnik, električni kuhalnik, dve odeji, par gojzeric in kovček! Torej, dragi kompanjoni, se menda že spleča pravočasno poravnati naročnino! Ostalim, ki jim prav tako lahko pade na glavo taka cvetlica ali pa še kaj težjega, pa svetujem, da se kar najhitreje na »DNEVNIK« naročijo! Naročila sprejemajo podružnice v Mariboru, Celju, Ptuj, Trbovljah, Zagorju, Hrastniku, Kranju, Jesenicah, Novem mestu in v drugih večjih krajih Slovenije ter seveda v upravi lista v Ljubljani, Kardeljeva ulica 7!

● **tistih, ki jih ni več**



— Moji sodelavci so si lahko svobodno izbrali pot: ali desno ali pa levo.



KUNCERT JE SOU PR HUDIČ

Kdr bi kej hitr rabu, se nkar na ubrači na Putnika — k se bo on gvišn stran ubrnu. Tku prauja tak lde, kjh je Putnik že večkrat našajba vrgu — kukr se temu u Lublan reče. Če si šou h muri, sa te najprej rekl, de tm ni nubenh sob, pa če jh je blo prou še za pu Lublane. Kdr si pa iskou pujasnila za kksn ulak, ke ima zveza iz parnikam, sa te pa punavad tacga nasvetval, de tj domfar pred nusam pupihu. Na ta viža se je zgudl tud enmu lublanskmu violinistu — ksa ga puval bil u London na kuncert. Sam ni mou časa, de bi za potn list ukul letu, sej se Putnik hval zmeri, de on use tu skumandira, sj mislu. Ja, kdr je pršu prašat, če bo dubiu pravočasn potn list, sa mu ga tku zagvišal kt smrt, pa je biu putulažn. Kse je pa enkrat zares šlo in sa ga že iz Londona po telefon klical, keku je tu, de še ni tm, pa de boja mogli zarad nega kuncert udpuvedat, sa mu pa rekl pr Putnik, de sa se »zlu trudil«, pa na žalost ni šlo, de pa oni nisa prou nē kriju pr tem. Kuncert je šou pr hudič, jest bi pa u ista smer puslou še en par uradnikou, če bi mou kej za guvort...

MIŠKA IN HČERKE

Zadnē zvečer sm šu mem Name nasprut pošte, pa vidm, keku špancira pu auslagi ena prou fletna miška. En čs je gledala ukul sebe, pol je pa kr pud koutr zlezla. Jest sm biu že kr veseu, ksm mislu de bo pr cen tistga koutra ena ničla pužrla, pol sm pa vidu, de je sam hčerke pršla iskt, kje najbrž u susednm auslag vidla ena riba, kje tud soje hčerke pršla ubiskt, pa jh je najdla pr Namu u škatlah zapokane — kukr je gor iz velikm črkam zapisan.

ENAKOPRAVNOST KOROŠKIH SLOVENCEV V SLIKI IN BESEDI

kakor si jo zamišljajo nekateri prenapeti šovinistični krogi na Koroškem

GOSPODARSKA ENAKOPRAVNOST

	Avstrijci	Slovenci
Davek	50.000.—	2.000.000.—
Državne podpore	2.000.000.—	50.000.—
Skupaj	2.050.000.—	2.050.000.—



— Kam pa naj hodimo v šolo mi slovenski otroci?

Dobro priporočilo



— Tovarišč režiser, ta tovarišč bi rad dobil v našem najnovejšem filmu vlogo norega Avgusta.
— Pa ima kvalifikacije za tako zahtevno vlogo?
— Seveda jih ima! Prvič je Ukrajinec in kot tak vaje sprejemati klofute, drugič ne zna govoriti, tretjič — bil je delegat na XIX. kongresu VKP (b).

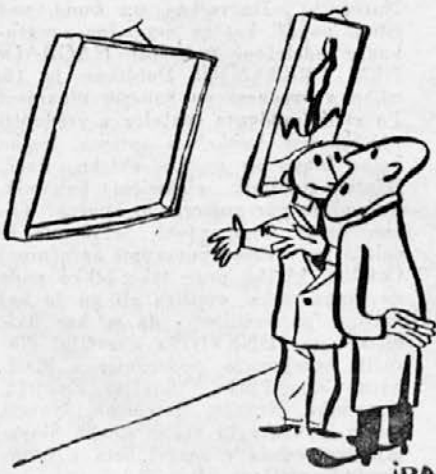


Slovenski napis na slovenski gostilni v Celovcu.

Na razstavi

— Kaj pa predstavlja ta slika?
Cene vozovnic mariborskega podjetja »Avtobusni promet«.
Toda jaz nič ne vidim!

Saj to je tisto! Cene so tako padle, da jih sploh niso mogli zadržati v okviru! Kilometer vožnje s 25-sedežnim avtobusom stane 90 dinarjev, kilometer vožnje s 50-sedežnim avtobusom pa le 135 din. Podjetje je globoko znižalo cene tudi mesečnim vozovnicam za delavce, uslužbenice in dijake, poleg tega pa še vedno izdaja nedeljske povratne karte na medkrajevnih progah!



— Kaj se pritožuješ, da ni slovenskih napisov! Poglej: polovico nemški, polovico pa slovenski!

Pustna maska v oktobru

(Ob najnovejšem Stalinovem članku) Spet je zagružil »golobček« miru, spet o ljubezni je nežno zapel. Z glasom presladkim in polnim medu strune prijazne je zopet napel.

Spet je o bratstvu med narodi pel, vojno odločno obsodil je spet. Le da nihče mu, nihče ni verjel: to je prestar in obrabljen pamflet.

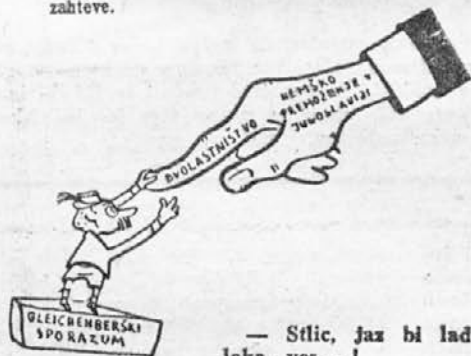
SKROMNA ŽELJA



— Eh, če bi moji zavezniki izpolnili moje teritorialne želje, bi pa vsi ti obiski v Beogradu veljali menil!

Če komu pomoliš prst ...

Nekateri krogi v Avetriji zavirajo izvršitev gletchenberškega sporazuma in postavljajo vedno večje zahteve.



— Stlic, jaz bi lad celo loko, ves ...!

Idejna zmagá

Informbitrojevci so na zadnjih volitvah na japonskem temeljito pogoreli.



— Naša stranka je na zadnjih volitvah dosegla ogromen uspeh. Očistila se je vseh nepridipravov in se idejno učvrstila. Izčistila se je od sedanjih 10 na 2% vseh volivcev! To je pravi dialektični skok iz kvantitete v kvaliteto!

NAD MOSKVO

Na XIX. kongres Vse-zvezne komunistične partije boljševikov sta se pripeljala tudi Thorez in Togliatti. Togliatti je imel s seboj zaboj pomaranč, Thorez pa zaboj parfuma. Njun avion je ravno krožil nad Moskvo.

Thorez: »Oh, kaj bi rekli Moskvočani, če bi jim vrgel dol ta zaboj parfuma?«

Togliatti: »Oh, kaj bi rekli, če bi jim vrgel ta zaboj pomaranč?«

Pilot: »Oh, kaj bi rekla Evropa, če bi jaz vrgel dol vaju dva?«



PREJ BI Povedali!

Vodič na Islandu je s ponosom razkazoval tujcu gejdire, ki bruhajo stebre vroče vode v zrak. Končno ga je vprašal:

— No, kaj pravite k temu?

— Nič — je flegmatično odvrnil tujec. — Tole je pri nas popolnoma vsakdanja stvar.

— Nemogoče! — je zazijal vodič. — Mar imajo gejdire še kje drugje na svetu? Odkod pa ste pravzaprav?

— Z Jesenic! — je odgovoril tujec.

— Prej bi povedali! — se je razburil vodič. — V tem primeru vam prav gotovo ne bi razkazoval te revščine, ki vaši jeseniški kanalizaciji še do popka ne seže!

ODMIRANJE

— Vi Kroparje pa imate res čudne pojme o socializmu!

— Mi čudne pojme?! Ej, ljubček, vedeti moraš, da smo mi na tovarniški ekonomiji prišli že v fazo odmiranja!

— Nemogoče!

— No, poglej: zemljo ekonomije smo razdelili po načelu: zemljo tistemu, ki jo obdeluje!

— Ze, ampak privatnikom!

— Vraga, kaj misliš, da je privatniki ne bodo obdelovali?! Pridelke z ekonomije pa delimo po načelu: vsakemu po njegovih potrebah!

— Ampak pravijo, da samo ženam tovarniških šefov!

— Vraga, Marx ni nič pisal o tem, da ne bi žene šefov smele imeti svojih potreb!

— Kaj pa drugi?

— No, ti se pa bodo lahko v tovarniški menzi prepričali, da je ekonomija res že odmrta!

NARODNA

Zrno na zrno — pogača, kamen na kamen — palača, luknja ob luknji — Limbuška cesta v Mariboru.



Dragi moji, dežuje pri nas! Sploh veste, kaj to pomeni, če v Ptuju dežuje? Mesto skoraj izumre in vse se tišči doma. Ampak to še ni najhuje. Stavujem v hiši, ki je last ljudskega imetja in ima to slabo lastnost, da ji streha odpove pri vsakem nalivu. Pomislite, kaplja mi naravnost v sobo. Podstavim velik lonec in potlej gre ves dan in noč: plik! plik! plik! plik! Razen tega me je začela trpinčiti revma, hudi prehlad, zobobol — vsi hudidici so se spravili nadme. Ležim v postelji in spoznavam, da te jeseni ne bom preživel. Lepega dne bo Toti objavil mojo osmrtnico. Saj je že čas, da preneham s slabimi šalami in

poiščem počitek na pokopališču. Oprostite mi to sentimentalnost! Naj mi odpustijo vsi, ki sem jih žalil, posebno pa podjetje »Rožnik«, ki ni kupovalo krompirja od tatu, temveč je tat prodajal krompir podjetju. Potemtakem, ta tat ni bil iz trgovske mreže »Rožnika«, temveč je bilo podjetje v njegovi mreži, dokler ga ni izsledilo in predalo roki pravice. Jaz pa sem naredil »neumno« šalo in napisal, da je omenjeni tat spadal v dobro razvito trgovsko mrežo »Rožnika«. O, sveta nevednost! Vidi se, da sem že prestar, star kot je voda v Grajeni, kot Florjanov spomenik na trgu, stenešas pred MLO, star kot tema v Jadranski in Aškerčevi ulici, prestar, da bi lahko preživel to jesen. Zatorej: na svidenju nad zvezdami!

Martin Vohljač

Kaj bi bilo, če b ...

... če bi Tatari, Čečeni in Zidi, izseljeni v Sibirijo, poslali pozdravno brzojavko XIX. kongresu VKP (b):



— Zahvaljujoč se modremu vodstvu našega najmodrejšega Stalina smo stopili odločno na pot do pravega sovjetskega komunizma (made in Kreml) in si želimo samo to, da bi te blagodati našega raja lahko še dolga, dolga leta užival z nami kljub vsej svoji skromnosti naš ljubljeni voditelj in učitelj baijuška Stalin osebno ...

Če bi moja žena brala razpravo Frana Sijanca »Slovensko kiparstvo po osvoboditvi« v septembrski številki »Novih obzorij«, kjer uporablja avtor tak slog: »... polarno nasprotujočega imitativni ali zgolj mehanično reproduktivni dokumentaciji vizuelnega doživetja



— Dragi mož, v svrhu kontemplacije tvojih biofizioloških kvazipragmatičnih konstelacij v smislu gastrokasativnih permutacij sem ti s fakultativno kolaboracijo fulminantnih psevdovariacij pripravila tole kosilo ...



OPANANI PRIF CAJTUN-GAROM OD »TOTEGA LISTA«

Mija dve — azo jaz, pa frau Kliček sma pešlus fasale, da se boma gor postavile zavolo pisanja v »Totem listu«. Saj degač anuznost, bi blo nama vrušt, če že glih čete od nas kaj not nadrukāt, to zogi nika, pa frau Kliček genau »zo! Samo to mi ne gre cam, da me zdaj že vsakni pekantar, že se kje pegegnamo, zofort štela, kaj smo te eniga vraga vāpīlale, da smo furtafurt noter v »Totem listu!«

Desvegn sma miže dve pri sebi tak zrihtale, da boma dale »Toti lista« advokatarī prek, če ne bote zofort aufferali od nas grdo not drukat. Mija že vema eniga advokatarā, kerī vas bo ole mitanand pri gerihiti za erpelaždingo ferklagal. Und tōti advokatar so ajn fajna her, zavolo ker mažo takiga pesa, kerī je bol kšajt, ko vsakni človek — majnadraj! Hots jo zōlba ksoht — ta her nemli, net da hund — in kafehaus, ko je eni kōlnar mel tak unferčent kšit und hot en im ksoht — cum hera dokta nemli, net cum hund — da pes nena štītī v kafehaus na otoman. Azo pr takem pesi — hōbi kert — gvīnajo tōti gospud pri gerihiti vsako ferklagungo na erpelaždingo, že takrat, že tisto, zavolo česa se štrītajo, da ni rihiti, ganc genau evidentīl drīl.

Azo, zato, če se kerī po Marpuki aūfholta, da se mija dve po gajah no po placi po kuhltajš unferholtamo, tes get kan tajks bos an! Če ne vemo glih natanko po slovensko, tes moht po mojem a nika, saj tisti advokatar tudi ne vejo orpk slovensko, tak da že eniga priča poščno po slovensko skup ne spravijo, že glih se aūfholtajo, da smajo an tucnt fremtīh ēprah.

Na jee oba vajtā! Zavolo listiga, da sma ble mija dve form krig pri kulturpūnti, pa nah da sma negi »akriš haj-jale, bo da Hīta kuman is, po Marpuki, pa že sma držale mitu Hīta, zolang ma je dobro šlo — namajnazōl, zavolo tofega nas bojo že gospod advokatar auzajjali, saj so se že form krig fejt za nas potegnoli, ko so nas študentari zavolo belih štumafov pa štajrahiflov po Marpuki lajhali. Saj so jih zavolo tega že v rajnkem »Totem listu« not nadrukali, majnadraj! Dabaj pa nisma mija dve nikol pebaupitale, da smo kakšna bolšī rasa od drugih, cumbajšpil Srbov, tak, kak so to rekli naš gospod dohtar!

Mit fle grise und kise inere frau Muršec — ajgenhendik

PREBRISANA GLAVA

Kriminal cvete. Bor, TAM itd. Vsak dan se zgodi kaj takega. Preberite se tole: Nekje blizu Maribora gradijo tovarno. Najeli so novo gradbeno moč. Med pridnimi in poštenimi se je znašlo seveda tudi nekaj kriminalne ljulike. Zato stoji pri tovarniškem izhodu mož bistrega očesa, ki budno pazi, da bi kaj ne izgfnilo iz tovarne.

Dan se nagiba v noč, delo je končano. Drug za drugim odhajajo delavci. Mož pri izhodu opravlja vestno svojo dolžnost. Srepa gleda mimoidoče, če so kaj obloženi. Pa ni nič sumljivega. Naposled pride mimo tudi ljulika. Fant pelje samokolnico žagovine.

— Kaj voziš?
— Malo žaganja, da si bom peč podkuril.
— Dobro. Vozi!
Pa se spomni mož-čvar, da bi bilo le dobro pregle-



dati, ali ni v žagovini kaj skritega.

— Počakaj! Zvrni samokolnico!
Vse je prebrskal, našel pa nič!

— Vozi!
Dan pozneje se je zadeva ponovila. Spet je fant pripeljal mimo samokolnico z žagovino z izgovorom, da si bo peč podkuril. Spet je moral zvrniti, spet čvar ni ničesar našel.

Naslednji dan ista pesem!

— Čakaj, si je mislil čvar, danes te ne bom več vznemirjal. Nekaj dni te pustim, ko boš pa spet siguren, da ne bom več pregledoval, te pa bridko presenetim!

Pet dni je fant vsak večer nemoteno odvažal samokolnico žagovine za svojo peč. Šesti dan pa je čvar nepričakovano napravil »štih proba«.

— Zvrni samokolnico!
Spet nič! Spet je žagovina!

Mesec dni je šlo takole dalje. Vsi pregledi so bili negativni. Vedno je bila v samokolnici žagovina za peč!

Neko nedeljo popoldne pa je čvar zavil v krajevno gostilno. Veselo je bilo tam. Tisti fant, ki je v samokolnici odvažal žagovino, da si bo podkuril, je bil silno dobre volje v gostilniškem kotičku. Vsem je dajal za pijačo. Čvar je prijateljsko prisedel k njegovi mizi.

— Ti, povej mi, kako je pravzaprav s tisto tvojo žagovino. Ti nekaj kradeš, samo ne vem, kaj! Žaganja menda ne!?

— Tepec — se je zarežal fant — čemu bi žaganje kradel! Da boš vedel: jaz kradem samokolnice! Dvajset sem jih že ta mesec odpeljal tebi pred nosom!

V ALI U?

Ko je bil še v pleničkah, so rekli: »Tvoj oče se piše Ravš in tudi ti se boš pisal Ravš!«

Ko je dorastel, so prišli Nemci in rekli: »Ti si Rausch!«

Bil je Rausch vse do osvoboditve. Tedaj je tretjič spremenil priimek: prišel se je pisati Rauš! Da! Ne zopet Ravš, ampak Rauš! V krstnem listu mu sicer piše, da je Ravš, ko se je pa pred kratkim poročil (civilno je kar tajnik nekam pod roko opravil, slovesna poroka je bila cerkvena), se je na listine podpisal Rauš. In še je pristavil, da so mu ta U dali Nemci in da si ga ne da odvzeti.

Pri vsem tem je ta Ravš — Rausch — Rauš na važni predsedniški funkciji in ga lahko obiščete v Smartnem na Pohorju.

SKRITA REZERVA

— Ti, Miha, kaj je to skrita rezerva?

— Vidiš, če sem recimo jaz brez ficka in prav takrat srečam tebe, ki si mi še dolžan sto dinarjev, pa ti rečem: »Janez, vrni mi tistih sto dinarjev!«

— Aha — in zato, ker jih tudi jaz nimam, zato se imenujejo skrita rezerva!

Pravzaprav sem imel namen gledati žogobce in spotoma še malo popasti svojo ljubo kozo Gezo na stranskih prostorih nogometnega igrišča, ko me je pritegnila neka stojnica, na kateri je pisalo: SREČOLOV. V njej so bili različni lepi dobitki. Vprašal sem možkega, ki je bil v leseni hišici, kako pride človek do teh reči in on mi je vse lepo razložil. Dejal je: to je zelo enostavno. Kupite listek za deset dinarjev. Na njem je številka dobitka. S tem listkom pridete k nam in mi vam izročimo dobitke.

Sijajna naprava, sem dejal in od veselja pozabil reči hvala. Šel sem in kupil listek. Ko sem ga odprl, je bil na njem samo nekakšen pečat, številke pa nikjer. To me je zmedlo. Šel sem z listkom k stojnici po pojasnilo. Isti možki — bil je zelo prijazen — mi je dejal: Stvar je zelo enostavna. Ta listek je zanič, ker na njem ni številke. Vrzite ga proč in kupite drugega.

Zelo enostavno, res! Kupil sem torej drugega. Ko sem ga razvil, je bil na njem spet samo pečat, številke pa nobene. Popraskal sem se po butici in kupil tretjega. Tudi ta ni imel številke. Potem sem kupil četrtega, ki je bil tudi prazen. Pri petem praznem sem jezno pljunil skozi zobe, pri šestem sem se kisló nasmehnil, pri sedmem sem zaklel, osmega sem razjarjen pohodil, pri devetem sem milo vzdihnil,

Dve reprezentančni

Nekateri naši trgovski strokovnjaki radi v poslovanju z inozemskimi podjetji zaradi reprezentance razsipavajo na veliko in naročajo dolge in drage telefonske pogovore...



— Halo, halo! Pri telefonu referent za kulturne zunanjetgovinske stike podjetja »Naj stane kar hoče!« Ali sta za to, da se drevi dobimo v reprezentativnem baru v San Franciscu in ob dobrem Jamaica rumu sklenemo pogodbo za ducat zobotrebcev »Bimbo«.

...če pa izvožen izdelek zaradi kopice domačih in tujih posrednikov postane ejo predrag, pogodbe razvežejo z izmišljeno motiva cijo, da je naša vlada prepovedala izvoz določenega artikla, ki ga pa takoj nato nemoteno skušajo prodati drugim kupcem.



— Poslušajte vendar, ne mečite košar z ladje na tako nekulturnen način, ker jih sicer ne bomo mogli ponovno naložiti in naposled prodati tvrdki, ki ima dovoljenje naše vlade za nakup tega izredno iskanega strateškega materiala!

Srečolov

(Snofač ima besedo)

deseti prazni listek pa mi je vtil toliko besa v možgane, da sem se zaletel in kupil novih deset listkov! Ko sem odpiral prvega — enajstega po vrstnem redu — mi je srce strahovito tolklo. Spet je bil samo pečat. Tudi dvanajsti je bil brez številke. Zaškrtal sem z zobmi. V meni se je nabiral vulkan togote. Trinajsti, štirinajsti, petnajsti, šestnajsti, sedemnajsti... sami pečati brez številke. Živci so se mi parali kot rjuha. Osemnajsti — prazen! V obraz sem moral biti bled kot vosk. Devetnajsti tudi ni imel številke. V glavi se mi je pričelo rahlo vrtenje. Dvajseti! Poslednje upanje! Moral sem se nasloniti na plot. Roke so se mi krčevito tresle. Na ustih se mi je pričela nabirati pena. Neverjetno: listek je bil spet prazen! Lotevala se me je blaznost. Zapodil sem se proti leseni hišici in siknil proti tistemu srečolovskemu prodajalcu: To je čisto navadna sleparija! Vsi listki so prazni! Prodajalec je dejal: Pazite, kaj govorite! Če nimate sreče, nismo krivi mi! Zakaj pa drugi ljudje zadenejo? Prosim! In je pokazal vrsto ljudi, ki so prejeli dobitke. Ta aktovyko, oni električni kuhar, tretji

Cvček:

Če bi ...

Če bi imel ime, prav vse bi tiskal,
pa naj bi tekst bil dober ali slab.
Včlanil bi v olimpijski se štab,
povsod poete mlade stran potiskal.

Če bil bi urednik, bi honoriral
izdelke svoje po najvišji meri,
pa naj mi kdo (če more) to zameri
saj jaz bi ga brez dvoma ignoriral

Če bil bi mlad poet, kar sem v resnici,
ponižno, vdano bi ob strani stal,
poslušal pridige in trepetal,
za vsako rimo bil bi v spovednici.

Tako pa nisem, hvala, nisem tak.
In hrbet se mi nič ne upogiba.
Kdo vé, morda pa to je resna hiša.
Vseeno, čvrst, sproščen je moj korak.

MUZIKUS

(Tone Pavček)

O ne, ker pri Ravelu se uči,
in ne, ker disonance rad goji,
njegova muza je najbolj slovenska,
ker mož slovensko muziko duši.



— Pri tej ceni mi bo skrivnost elektrotehnike
ostala najbrže kar za vedno skrivnost!

DRAGA SKRIVNOST

copate, četrti stol, peti kad za kopanje. Resnično: ljudje so prejeli dobitke, temu ni bilo mogoče oporekati. Toda, kako to, tri sto hudičev, da vsi zadenejo, le jaz ne?!

Kupil sem dvajset novih listkov, vsemu naključni Eden mora zadeti, pa če se pes obesi, tako sem sklenil. Vsedel sem se v kot igrišča — h Gezi, ki je smukala travo — in z navidezno hladnokrvnostjo odprl prvi listek — enaindvajseti po vrstnem redu. Bil je prazen. Dvaindvajseti je bil tudi prazen. Triindvajseti, štiriindvajseti, petindvajseti — vsi trije, kot začarano — prazni! Treščil sem vse ostale listke na travo in zmohil nekaj izbranih kletvic. Šestindvajseti, sedemindvajseti, osemindvajseti, devetindvajseti, trideseti... vse je bilo prazno, prazno, prazno! Prazno na listkih, prazno v meni, prazno v žepu!

Potem sem se malo spočil, podrgnil sem se po sencih, krepko sem se usmrknil v robec, zavihal sem si rokave, temeljito premešal naslednjih deset listkov in pričel iskati srečo znova: enaintrideseti — prazen, dvaintrideseti — prazen, trintrideseti, štiriintrideseti, petintrideseti... vse prazno! Prišel sem se glasno smejati: ha, ha, ha. Kakor da me to zabava. Pa moj smeh je bil bolj jok in škripanje z zobmi.

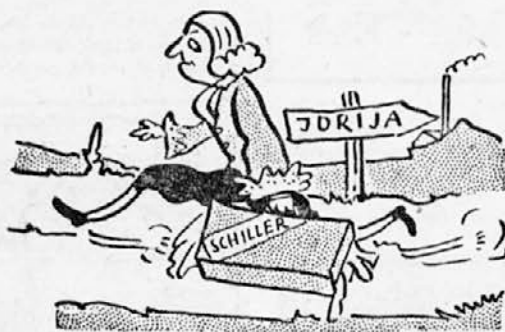
Le pogum do konca, do praznega konca, sem si dejal in odprl še štiri prazne

listke. Ostal mi je samo še en zaviti listek. obšlo me je malodušje. Saj je brez pomena, gotovo je prazen. Vrgel sem ga na travo in ga dvomljivo ogledoval. Nisem imel poguma, da bi ga odprl. Tedaj ga je nenadoma popadla Geza. Kriknil sem, planil k nji in ji izmaknil listek iz gobca. Bil je že čisto premočen od njenih slin. S tresočimi rokami sem ga odvil in... ljudje, šudite se in strmite: na njem je bila številka, prava, resnična številka, napisana z rdečim svinčnikom! Zmagal! Zmagal! Ujel sem srečo za njen gibčni rep. Zdaj mi ne uide več! To pot nisem drvel k stojnici, približeval sem se ji počasi, s slovesnimi koraki. Izročil sem prodajalcu listek. Ta se je razveselil: No, vidite, dragi tovariš, pa ste vendar zadeli. Trenutek, prosim! In je pogledal v seznam dobitkov.

Bil sem prepričan, da sem zadeli velik dobitek. Na primer: električni kuhalnik. Premišljeval sem, kako ga bom nesel domov: ali na rami, ali pod pazduho — in se nisem mogel odločiti. Iz sanjarjenja me je zdrnil prijazni glas prodajalca: zadeli ste ustnik. Čez pult mi je ponudil čisto navadni, leseni cigaretni ustnik. (Med brati ga dobiš za pet dinarjev.) Tisti hip sem se spremenil v kip. Okamenel sem in v mojih rokah (ki so odvile štirideset listkov), sem držal ustnik, najdražji ustnik, ki sem ga kdajkoli kupil — ustnik za štiri sto dinarjev!

Schillerjevo slovo

Neki tovariš Martin iz Idrije je poslal uredništvu „Delavske enotnosti“ dopis, v katerem se zgraža nad Idrijsko „Svobodo“, češ kako je mogla postaviti na oder Schillerjevo dramo „Kovarstvo in ljubezen“.



Iz Idrije sem jo pobrisal,
ker v indeks me je »kritik« vpisal.
Postal nemara sem nevaren,
bežim, ker tukaj nisem varen.

USLUGA

Planist je dejal nadležnemu hišnemu gospodarju: — Če me že hočete na vsak način slišati in ker vem, da ljubite glasbo, vam bom pa nekaj zaigral. Kaj bi poslušali najraje?

— Eh, veste, saj je vseeno. Rad bi samo razjezil soseda, ki je danes tako nesramno pretepel mojega buldoga in ki vselej zbesni, ko sliši koga igrati na klavir!

PRAVLJICA

»...in uboga Sneguljčica je bila oblečena v star, zelo, zelo raztrgan predpasnik...«
»Aha, torej je bila prodajalka v trgovini s sadjem in zelenjavo!«

Kljun:

Slovo od poeta

(Po dolenski »Slovo od Martineka Kebra«)

Tukaj leže možgani, srcé in pa rebra ranjkega literarnega stebra.
Péro, péro, pérogriz, rešen zemeljskih si kriz, péro, péro, pérogriz, rešen zemeljskih si kriz!
(Se ponavlja po vsaki kitici)

Pisal je rad, pil ga je rad (kot vsak literat) in polemiziral, se v člankih prepiral. Z jame poet ne pride več pet, žel je v nebesa kar brez slovesa.

Tukaj leže možgani, srcé in pa rebra ranjkega literarnega stebra.
Péro, péro, pérogriz, rešen zemeljskih si kriz, péro, péro, pérogriz, rešen zemeljskih si kriz!

PRAZNINA

Neki kritik je opozoril mladega pisatelja Dumasa na mesto v njegovem romanu, kjer piše: »...občutil je bolečo praznino.«

— Ne razumem pa — je nadaljeval kritik — kako more biti praznina boleča!

— Moj dragi — je odgovoril Dumas hladno — ali vas še ni nikoli bolela glava?

SOČUTJE

— Ali se ti ne zdi, da poje ta pevka s sočutjem?

— Vraga! Če bi imela sočutje, sploh ne bi pela!

Z OTROKI JE KRIZ

— Veš, moj sin je lingvist!
— Kaj hočemo, z otroki je pač križ!

ANEKDOTE

POSREČENOST SLIKARJA RUBENSA

Slikar Rubens je naslikal krasno Madono. Njegovi učenci so podkupili slugo, da bi jih pustil v mojstrovno sobo. V gneči je eden navdušenih gledalcev zadeli ob sliko, ki se je prevrnila. Ker barve še niso bile sohe, sta se pokvarili glava in desna rama Madone. Sluga je zaprl učence v delovno sobo in jim zagrozil, da jih ne spusti na prosto, dokler ne popravijo škode.

Mladi umetniki so se končno le vdali in izbrali Antona van Dycka, naj popravi sliko. Delo je sicer šlo počasi izpod rok, toda dan pozneje je Rubens, ko je zadovoljen gledal sliko, izjavil pred učenci:

»Glava in desna rama sta se mi pa posčno posrečili!«

ARNOLD BÜCKLIN IN MUHE

Leta 1851 je bilo poletje v Rimu izredno vroče, posebno pa so še ljudje trpeli zaradi sitnih muh. In ker zato tudi slikar Arnold Bücklin ni mogel delati, si je preganjal čas z lovom na muhe, ki jih je nato rdeče poharval. Kmalu je bila vsa hiša v ulici Gregoriana polna rdečih muh, tako da je star Italijan, ki je stanoval v pristižni hiši s katerim se je Bücklin večkrat pogovarjal, notožil:

»Ta vročina je strašna. Celo muhe postajajo rdeče, kakor da smo v peklu!«

DOBER ODGOVOR

Robert Koch je hotel nekdo v družbi ponižati, zato ga je vprašal:

»Kajne, vi ste živino-zdravnik?«

»Seveda.« je odvrnil Koch, »kaj vam pa manjka?«

OBREŠTI

V svojih mladih letih se je Schiller učil igrati na harfo. Sosedi, ki ga ni posebno maral, mu je rekli:

— Gospod, vi brenkate kakor David, samo ne tako lepo.

— A vi, mu je odvrnil Schiller, govorite kakor Salomon, samo ne tako modro!

STRAH FRED BAKTERIJAMI

Edison se je strahovito bal vseh bakterij in čim starejši je postajal, tem hužni je bil ta strah.

Nekaj let pred smrtjo se je vozil z vlakom v New York. Slučaj je nanesel, da je na hodniku v vagonu srečal žensko z otrokom, ki je tulil, kot da bi ga iz kože devali. Edison se je prestrašil:

»Oprostite, gospa, ali morda nima vaš otrok kakšne nalezljive bolezni?«

Mati se je nasmehnila: »Nalezljive? Srečni bi lahko bili, če bi se te bolezni lahko nalezli. Otroki namreč dobiva zobe!«

MLADI TOTI

FICEK IN FACEK IN KAKADU

Ficek, Facek — dvojčka dva, sta navihanca bilá.



Vse prevrgla sta, razbila, vse raztresla, vse polila.

Vse igrače sta razdrila, za malenkost sta se sprla.

V šoli sta nagájala, večkrat sta pohájala.



Ko ju hoče kaznovati, je učitelj v zagati.

Ficek pravi: »Jaz sem Facek.«
Facek pravi: »Jaz sem Ficek.«

Ne spozna se več učitelj, kdo je krivde povzročitelj.

Sta oba predrzna škrica, isti nos je sredi lica.

Isto čelo, ista usta, kakor maškara za pusta.

Ista barva njunih las, sta podobna si na las.

Hoja njuna je enaka, sta oba bolj kratkokraka.



Ficek laže, Facek tudi, Facek krađe, Ficek tudi.

Ficek len je, tudi Facek, Facek skop je, tudi Ficek.

Kljun - Kos

Složna v šalah, polomijah, družna v drznih sta norčijah.

Konec slogi tej in zlu, je naredil kakadu.



Češenj sta si nagrabila, zdaj jih bosta razdelila.

Pod drevo sta se vsedla, da bi vojni plen pojedla.

Nista vedela prav nič, da je na drevesu ptič.



Ptič, ki modro govori, oponaša vse ljudi.

Ficek pravi: »To je moje, tole zraven pa je tvoje.«



Facek toži: »Manjka ena zrela, ta je še zelena.«

Kakadu z drevesa pravi: »Eno ti bom dal po glavi.«

Facek se razburi: »Kaj! Tolkel me boš, tolovaj!«

Ficek se začudi: »Nič nisem rekel ti, fantič.«

Kakadu pa zine z vrha: »Lažeš, ti nesramna mrha!«

»Rad pospravil bi vse sam, do obisti te poznam.«

Zdaj je Ficek groženj sit: »Facek, mir, če ne boš bit.«



Kakadu spregovori: »Kdo se tebe sploh boji!«

»Suha južina koščena, tresejo se ti kolena!«



Ficek zdaj več ne vzdrži, v Facka — bumf — se zaleti.

»Tu imaš, predrzni Facek, nisi brat mi več — si pacek.«

Tepel ga je in lasál, praskal, ščipal in kričál.



To bila je huda bitka, vroča in krvavo bridka.

Tekla je iz češenj kri, ki na srajcah sled pustí.



Kakadu pa v tem prepiru, češnje zobal je v miru.

Jedel je in se smejal: »Dobro sem ju naplahtal!«

Aktualna vprašanja



Pešec: »Oprostite, ali ste tudi vi bili na zagrebškem velesejmu?«



— Sta se vidva z Ančko že poročila?

— Ne, sva šla narazen.

— Zakaj pa?

— Ančka je hotela privleči v hišo neko svoje tipizirano pohištvo, jaz pa sem hotel kupiti pri tvrdki LIP Slovenske Konjice kombinirano dnevno sobo, izdelano po individualnem okusu, originalnih vzorcih in zmerni ceni. Ančka je hotela svoje, jaz sem se pa raje odločil za okusno pohištvo kakor za Ančko brez okusal

Pomoč, izpustite me!



— Saj sem vendar rekel, da ne pojdem več v noben drug lokal kot v kavarno Central v Mariboru, kjer točijo samo pristna vina: dalmatinsko črno po 98 dinarjev, izvrsten Dingač, Plavec itd. Vse je ceneje kot drugod, žganje n. pr. po 15 dinarjev — sicer se pa prepričajte sami!



Pod vedrim nebom

— Če bi padal tako Jeruzalemčan v buteljkah ali pa namesto nje ga odprto staro in novo štajersko vino iz zaloge trg. podjetja »Vino« — Slov. Bistrica, potem bi se mi pa splačalo dežnik narobe odpreti!

Pogovor o cigareti



— Kaj ti kadiš? Saj tega vendar nisi nikoli delal!

— Odkar se tudi v Mariboru dobe prvovrstne cigarete sarajevske tobačne tovarne, sem se tudi jaz odločil za kajenje. Kupujem jih v kavarni »Astoria«. Zdaj pa sarajevska tovarna namerava odpreti tudi dva lokala v Mariboru.

TUJI HUMOR

PRI FRIZERJU

— Striči?
— Ondulirati!



Saljivec na operacijski mizi

Z
O
B
Z
A
Z
O
B

Banket



— Oprostite, toda nekdo mora vendar vedeti, čemu smo tukaj!?!

KOT KAFRA



— To je pa res čudno! Izginil je kot kavra! Pa je vendar rekel, da bo samo pri vratih pogledal, kakšno je blago pri dnevni svetlobi!

Z
D
R
A
V
N
I
S
K
A



— Pravzaprav pri vašem zdravstvenem stanju ni nič posebno značilnega, razen da kaj takega le redko najdemo pri ljudeh, ki še živijo...



Recite kar hočete! Celjani nismo od muh! Takole sedaj na primer, pod tako visoko cenjeno firmo »auslenderjev«, obiskujejo razni bivši celjski nemškutarji in nemškutarice svoja nekdanja torišča in »lovišča«. Zato nekako le ni prav, da se jih v naših časopisih tako malo spominjamo, ko so jih pa nemški časopisi že svoj čas med okupacijo tako slavnili zaradi neminljivih uslug blagopokojnemu tretjemu rajhu. Sedaj pa jih, — kajpak, da jih kakšni občutki ne bi preveč prizadeli, vodijo nekateri naši »zavedni« državljanji kar pod roko mimo spominskih plošč njihovih žrtev. Zato smo sklenili, da jih bomo v bodoče kar po imenih zapisali, da ne bo zamere, kajpak...

Da ne bo očitkov, češ Cefizelj, ta samo kritizira, bom dal tokrat raje pozitiven predlog. Urad »Mestnega gradbenega podjetja« bi lahko preimenovali v podjetje za dušenje iniciative »NEMOGOČA« — kar pomeni kratice: NE, MORATE GOSPODE ČAKATI! V želji za čim večjo gradbeno dejavnostjo v Celju, jim dela namreč prav tale simbolična kratica neprecenljive usluge. Da je kljub temu na primer dobil šahovski klub svoja vhodna vrata s stopniščem, letni kino svoje stranišče itd., je pripisati edino le samo preveliki prezaposlenosti tega urada — saj drugače prav energično preprečuje takšne protiuradne posege in prav zadnjič sem z globokim spoštovanjem opazoval vzvišeno užaljenost zastopnika tega foruma, kako je odganjal s pretinjami delavce, ki so se upali delati nov lep portal neke nove restavracije. Mogoče pa bi vendarle ne bilo nemogoče, da bi tudi v tem uradu bila mogoča kakšna druga ureditev, če je že vse drugo nemogoče razen mogočne ugotovitve, da je vendarle urad »NEMOGOČA« nemogoč...

Za kulturo pa smo mi Celjani kot le kaj! Na primer naši vrli gasilci v Tovarni emajlirane posode. Ti vrli možje bodo kmalu zabelili naše kulturno življenje z izredno maslnim kulturnim ocvirkom, kot je na primer monstre-komad »Prirega o polnoči«. Edino, kar bi jim jaz kot koncesionirani celjski Cefizelj priporočil, je to, da ta komad tudi igrajo polnoči. Tako bodo ta kulturni požar tudi najlažje pogasili...

Do prihodnjic pa dovolite, da se priporočam.

Celjski Cefizelj

Za mačke

prepovedano!



— Pozor, pozor! Mestno kino podjetje predvaja na Trgu svobode v Mariboru reklamne diapozitive, ki jih bosta kmalu spremljala glasba in na magnetofon posneti primerni teksti, v bližnji bodočnosti pa morda tudi moja malenkost s partnerjil!



V studiu

Dragi poslušalci! Ne jezite se, če vam radioaparati škriplje! Zagotavljam vam, da so radioaparati, ki jih prodaja in popravlja Radiocenter v Mariboru, res kvalitetni, škripanje, ki ga pravkar slišite, pa pripišite našemu tonskemu tehniku, ki škripa z zoomi od same jeze, ker svojega aparata ni kupil pri tej tvrdki!



Vsak je sam svoje sreče kovač!

Preplašena bolniška sestra je lepega dne našla pacientovo posteljo prazno, na njej pa listek: »Vrnem se takoj! Skočil sem le po srečko Drž. loterije FLRJ. Dne 18. in 23. je namreč že žrebanel!»



IDEJA

— Neroda nerodna! To je že tretji krožnik danes!
— Sami ste krivi, zakaj pa ne kupite kakovostnega porcelana v prodajalnah mariborskega podjetja »Dom«?!

ŠPEKULANT



— Ta tepec, ali ne zna voziti, ali pa špekulira, da si bo za izkupiček, ki ga dobi za polomljeni avto pri podjetju za promet z odpadki »Surovina« v Mariboru, kupil nov avto!



NESTRPNOST

— Kaj pa ti?
— Zarezujem dneve, ki me še ločijo od nakupa prehrambnih in drugih predmetov v vzorno urejenih trgovinah mariborskega trg. podjetja »Brazda« v Mariboru.

KMEČKI TOTI

PRI ADVOKATU

- Dober dan, očka. Kar sedite, prosim. Boste kozarček slivovke? Kadite?
- No, če ste že tako prijazni...
- No, očka, kaj bo dobrega?
- Veste, gospod dohtar, jaz sem prišel zaradi zadruge...
- Potem ste prav prišli. Gospodična, eno izstopno izjavo, prosim!
- Ampak, gospod dohtar...
- Nič se ne bojte, očka. To bomo že mi uredili tako — po vsch paragrafi, da bo prav!
- Že, že, ampak vsceno, veste...
- Gospodična, pišite, prosim: Izstopna izjava. Podpisani... Kako se pišete?
- Peter Silo... ampak...
- Rojen, kdaj, kje...
- Ampak, gospod dohtar, jaz sem prišel vendar samo vprašat, če bi hoteli sprejeti mesto pravnega referenta v naši zadrugi!
- Hudiča, to bi pa že lahko preje povedali!...

ČUDEŽI NEKDAJ...

... blagoslovil je vodo — in voda je postala vino...

... IN DANES

... dobil je vino, odprl je pipo — in vino je postalo voda... (Za gostilničarje neprimerno.)

OPRAVICILO

- Janezek, zakaj pa nisi prišel k procesiji za dež?
- Veste, gospod, ko so pa oče rekli, da v takem dežju še psa ne bi poslali iz hiše!

UGANKA

(Iz cankovske zadruge)

- Kdo je požrl deset kil klobas?
- Kdo petindvajset buteljč je izpil?
- Kdo si z motorčkom privoščil je špas?
- Kdo cigaret je čez tisoč skadil?
- Kdo se zabavati dobro je znal?
- Kdo se s sladkorčki je pridno sladkal?
- Kdo ve od vas, kje tiči tukaj zajček?
- Kdo odgovarjal bo za primanjkljajček?
- Kaj pa, če naš poslovodja Merklin ve, kje tiči tukaj krivde te klin?
- Kaj če Smodiševa nam razjasni: kje in zakaj se tu juha smodi?



KAMUFLAŽA

Hvalil se je Strukovčan vaščanu iz Murskih Črncev:

»Vidiš, že ko smo pri nas začeli graditi zadržni dom, smo računali na to, da ga ne bomo dogradili, pa smo ga raje postavili daleč proč od ceste, tako da nobenemu ne padejo razvaline v oči!«

Pa se mu je smejal oni iz Murskih Črncev:

»Tega vam pa res ni bilo treba delati. Pogledj, pri nas smo pa kar travo nasadili na razvalinah, pa tudi nihče ne more reči, da bi se razvaline kaj videle!«

LJUBITELJ STARIN

Je modroval v arestu bivši poslovodja KZ Radenci Feliks Jerkeš:

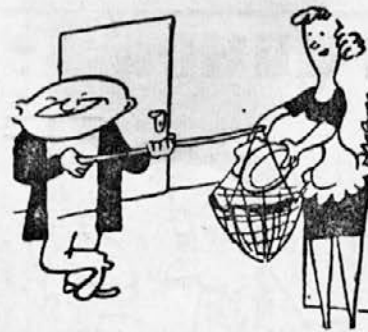
»Hudič, pa še takšna oblast! Vedno so jih polna usta same hvale, kako se trudijo, da bi očuvali vse starinske spomenike in redkosti. Mene pa, ki sem že zbral toliko starega in nekurantnega blaga, da bi že kmalu lahko odprl izložbo srednjeveške trgovske dejavnosti, pa gredo zapreti!«

OGORČENJE

Ustavil se je v Ljutomeru možakar pred trgovino, na kateri je visel napis: »Danes trgovine zaprte!«

Mož je prečital napis, potem pa se je razjezil:

»Vraga, tega jim pa res ni bilo treba napisati, ko vendar to sam dobro vidim. Raje bi naj napisali, zakaj je zaprto, da bi vsaj človek enkrat vedel, katere praznike praznujejo naši trgovci!«



Reši ev problema

Pri krožnikih takle izum prepreči nesrečo! V življenju pa ti lahko pomaga edinole, če se naročiš na mariborski »Večera«, ker si s tem že avtomatsko zavarovan proti vsaki nesreči!

Radijska reklama



— Dragi poslušalci! Vem, da ste v trenutku, ko sem stopil pred mikrofona, vsi pomislili: kje neki kupuje ta mož kolonjsko vodo, ki ima tako prijeten duh? Če vam pa še povem, da sem jo uporabil že včeraj po britju in da je torej ta duh, ki ga vohate vi ob sprejemnikih, star že en dan, potem mi boste menda verjeli, da kupite takšno kvaliteto lahko edino v tovarni »Zlatorog« v Mariboru!



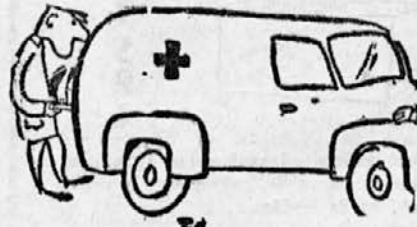
Sreča!



— Hudo je, če je srajca preširoka, še hujše, če je preozka, toda v prodajalnah trgov. podjetja »Moda« v Mariboru lahko kupite srajce, ki se prilegajo tudi vratovom ljudi, ki so pri igranju pomotoma — kot kaže slika — požrli orglice! Težje bi bilo, če bi kdo požrl klavir...



Sosede se čudijo in vprašujejo, kako to, da sem tako brezskrben in zadovoljen! Stvar pa je čisto preprosta: vzel sem abonma v Slovenskem narodnem gledališču v Mariboru in zdaj mi nobena predstava ne bo več pogbnila!



— Čemu za vsak najmanjši glavobolček in prehladek takoj v bolnico, ko pa vendar dobite v mariborskih mestnih lekarnah učinkovita zdravila: ohenalgin, aspirin, kofepirin, sulfanilamide in še vrsto odličnih sredstev proti vsem mogočim bolečinam!

Zajčje skrbi

Samo v mariborskem okoliškem okraju so z lovom na zajčce imeli 8 milijonov dinarjev koristi, zajci pa so v istem času napravili kmetom za 107 milijonov dinarjev škode!



Hajli, hajlo, zdaj jagra k nam ne bo. Naj pride zima in z njo mraz, saj lovski zakon ščiti nas! Naj kmet jezi se in preklinja, za zajčji rod je zdaj blaginja! Hajli, hajlo, veseli zajci smo. Nič več ne brusimo peté,

zdaj raje brusimo zobé. Požrešni vse posmukamo, obglodamo, pocukamo. Naj kmet jezi se in naj kolne, trebue zdaj imamo polne. Mi smejemo se mu v obraz, saj lovski zakon ščiti nas. Hajli, hajlo, saj jagra k nam ne bo!



Reportaža z box matcha

Reflektorji, z vrvmi ograjen ring, in sredi ringa dva, pardon, kar trije, z rokami eden maha, nekaj vpije, dva v sredi plečeta počasn swing. In brez razlike, vsak, pa naj sedi al' pa na galeriji vrat steguje, preklinja boksarja, sodnike, psuje, omenja sonce, mater, rjovi, na prste žvižga, tuli in kriči, z nogami cepeta, v zrak poskakuje, krog sebe mlati in lasce si ruje, razsaja na ves glas, zahteva kri. Takrat pa boksarjema kri vzkipi, nobeden se ne brani, vsak napada, čeprav po njem udarcev toča pada, saj zdaj je geslo: kamor prileti! Vsak se kar z vsemi štirimi bori, nasprotnika se z brcami otresa, mu kakšno gorko stisne za ušesa, se v smrtni stiski brani z zobmi, samo da konec runde doživi, da se pred navijači ne blamira, da masi ugodi, ki aplavdira najraje temu, ki jih več dobi. In kmalu gonga glas spet zadoni, mesarski boj se zopet nadaljuje, iz trušča zdaj pa zdaj se glas začuje, ki borceva nasvet za boj deli. »Upili ga že no, saj ti ni brat, če ne, mi vrnite denar, za vruga!« zahteva bas, otroški glas pomaga: »Krošé! Direkt! Kaj čakaš? Aperkat! Se enkrat! Bravo! Zdaj ga pošlji spat!« »V začetku je bil lep,« alt sočustvuje, »Kar v vamp ga daš,« visok sopran svetuje, »Kaj čakaš? Mahni! Bravo! Se enkrat...«

To zadnje je bilo, kar sem ujel na matchu, ko sem reportažo pisal, ker me nato po glavi je ubrisal nek kibic, ki se je piveč razvnel.

Pred knock-outom

Ameriški boksarji se borijo predvsem za čast. Poleg tega pa tudi za denar. Na zadnjem bokarskem dvoboju za svetovno prvenstvo je Walcott prejel — računano v naši valuti — 41 milijonov dinarjev, Marciano pa 20 milijonov dinarjev!



Walcott menažerju: »Jack, preštej denar, da nas ne ofrnajijo!«

Drugo kolo hrvatsko-slovenske nogometne lige je bilo odigrano in že imamo dva slovenska predstavnika na repu tabele. »Polet« pravi, da je bila tekma Sarajevo-Odred lepa samo prvih pet in zadnjih deset minut prvega polčasa. Po prvem polčasu je namreč Odred vodil z 1:0. Tekma Tekstilac-Branik pa sploh ni bila zanimiva, ker je Tekstilac ves čas vodil in zmagal z 2:0. Rudar in Železničar iz Ljubljane sta prejela skupno sedem golov, ne da bi kakkega zabila; kljub temu pišejo časopisi, da je bil sodnik pri obeh tekmah objektiven.

EDINA ZMAGA JE ŠLA PO VODI

Lahkoatletska reprezentanca Jugoslavije je premagala Italijo 107:90. Nad tem porazom se baje najbolj jezijo italijanski generali, ker bi bila ta zmaga edina zmaga na jugoslovanskem ozemlju, na katero bi se lahko sklicevali v svojih junaških govorih.

DOPISNIŠKI ROKOMET

Podobno kot pri šahu bodo tudi v rokometu uvedli nov sistem tekmovanja, in sicer dopisniški rokomet. Naša rokometna moštva namreč ob času napovedanih tekem ne prihajajo na igrišče. Zato bodo naši rokometni klubi (med drugimi Krim, Enotnost, Drava, Celje) prvenstvene tekme likvidirali z dopisi, ki jih bo sodnik prečital nasprotnemu moštvu.

Ai — ali!

Funkcionarji naših športnih klubov mnogokrat zelo ljubijo mladino. Ugodijo jim včasih celo v takih primerih:



»Bodoči:« »Kupite mi takoj sprinterice in trenirke, ker ne bom sicer nastopil za vaše društvo v skoku v višino!«

ODPRTO PISMO

Kvarner, ki je prejšnjo nedeljo izgubil od Crvene zvezde 1:8, je v sredo premagal v Ljubljani Odreda, ki je imel več od igre, z 1:0. Pričakujemo v najkrajšem času odprto pismo Odreda v »Slovenskem poročevalcu«.

Izdaja Novinarsko društvo Slovenije, Poverj. Maribor — Ureja uredniški odbor, odgovoren Ciril Kavčič — Uredništvo in uprava Maribor, Kopalniška ulica 2 — Telefon št. 28-76 — Čekovni račun Narodne banke štev. 6401-90-332-51 — Poštni predal 52 — Rokopisov in risb ne vračamo — Tiska Mari-borska tiskarna



ASOCIACIJA

— Ti, tukaj pa padajo krožniki tako kot v RESTAVRACIJI DELAVSKI DOM V LJUBLJANI cene!!

— Da, da. Mleko pa mu prekipeva tako, kot tam zadovoljstvo stalnih in prehodnih gostov!

Hude sanje
stanovanjskega referenta



— Eh, tovaris upravnik, mar vam nisem rekel, da bi morali dati narediti pod iz ksilolita, pa zdaj ne bi mogli pasti!



— ...in najodločneje protestiramo proti ksilolitu, ki je brez vsakih špranj in nam tako krati življenjski prostor in standard!



— Veste, tovaris gasilec, sem vas pričakal kar na ksilolitnih tleh, ki so negorljiva in v takem primeru edina bilka rešitve



— Najprej je bila »Emona« bankrot, sedaj bom pa jaz!! Ko bo enkrat videla izdelke podjetij »Usnje«, »Tkanina«, »Izbira« in »Delikatesa«, adijo moj proračun za cigarete, kino, vinček...

Tako je, če...

...nimate ksilolitnih tal (leseni kamen), ki so najboljša za kuhinje, kopalnice, verande, hodnike, hotele, restavracije, bifeje, trgovske lokale, bolnice, laboratorije, industrijske delavnice in telovadnice, ker je ksilolit trpežen kot najtrši les, je negorljiv, drži temperaturo, duši ropot, je brez špranj, hodiš po njem kot po trdem lesu, dobite pa ga lahko v vseh barvah!

Kje?

Vse to izdeluje in vam polaga

LESNO
INDUSTRIJSKO
PODJETJE
LJUBLJANA

Parmova ulica 37, telefon 21-92 in 35-65, brzojav: LIP Ljubljana.

Oglasite se pismeno, telefonično ali osebno, da vam ksilolitna tla čimprej izdelamo in položimo!

